ČÍSLO
19.

Cesty a Cíle

ROČNÍK VI.

1. prosince 1928.

OBSAH:

Dobrá tradice.
Svobodná duše.
Bilance života.
Mystika a sektářství.
Vítězství suchých.
Ze Svobodného bratrství.
Týdenní kalendář SB.
Literatura.

„UNITARIA“, PRAHA I., KARLOVA 8.
Knihkupectví a nakladatelství Svobodného bratrství.

Cesty a cíle vycházejí 1. a 15. každého měsíce. Za redakci odpovídá N. F. Čapek. Redakce a správa v Praze I., Karlova 8. (Unitaria). Majitel a vydavatel Svobodné bratrství Praha I., Karlova 8. Jednotlivá čísla po 80 hal. Celoroční předplatné Kč 16'—, pololetně Kč 8'—. Kdo podrží ukázkové číslo, je považován za odběratele. — Účet pošt. úř. šek. 21321. — Telefon č. 20121. — Novinová sazba povolena řed. pošt a telegrafů v Praze č. 238.133-VI-22.

Literatura.

Emil Ludwig: Syn člověka. (Život proroka.) Známý životopisec a básník líčí v této knize život Ježíšův a jak sám v předmluvě praví, vystříhá se všeho, co do evangelií bylo později vloženo. Ludwig není theologem a svou knihu píše jako člověk o člověku, píše ji však procítěně, s porozuměním, s láskou a velikým taktem, nechtěje se nijak rušivě dotýkati víry těch, jimž Ježíš je Bohem. On sám však píše o Ježíši a nikoli o Kristu-Vykupiteli. Knihu pro její procítěnost, básnickou intensitu a psychologické uspořádání můžeme doporučit. — Má 15 kreseb Rembrandtových. Vydalo nakladatelství Melantrich v Praze. Cena ?

Hans Surén: Člověk a slunce. Vzácná kniha, která si plně zaslouží skvostnou úpravu, jež jí v českém vydání byla dána. Je věnována všem, kdož milují slunce, světlo a přírodu. Surén vyznává ve své knize toto kredo: Je povinností každého člověka, aby byl krásný, jak jen možno! Krása je zdraví, síla a obratnost. Vnější elegance jest jen pozlátko, nikoli skutečná krása. Štíhlí lidé jsou krásní, plni radostného životního vzdoru. Příteli světla příčí se žvatlavý sbor lidí polovičatých a přesycených. Nádherná zářící síla zdraví má větší cenu než kupní síla peněz! — Kniha má 142 krásných obrázků a celá je tištěna na křídovém papíře. Cena Kč 27'—. Vřele doporučujeme. -em-

N. F. Č.:

Dobrá tradice.

Staří Čechové ve svých nejslavnějších dobách mívali krásný zvyk, že nejméně jednou denně, obyčejně večer, oddávali se společnému povznášení mysle k nejvyšším hodnotám duchovního života. Jmenovali to domácí pobožností. Něco si přečetli vzdělavatelného a pak svoje city a tužby vyjadřovali prostou rozmluvou s Bohem. Nebyly to Otčenáše a Zdrávasy, nebylo to nějaké klapání rtů naprázdno, nebylo to žádné pověrečné pobožnůstkářství — vše bylo prosté, upřímné, přirozené a vznešené.

My máme dnes o ledačems jiné pojmy a představy než měli lidé před čtyřmi sty lety, lecos jinak nazýváme a chápeme, avšak my máme ty samé vnitřní potřeby, tutéž touhu po něčem svatém, co si chováme jako zřítelnici oka nedotknutelné.

Dnes je shon a spěch mnohem větší a rozrušujících dojmů mnohem víc. Lidé jsou vnitřně rozbití a rozvrácení a nemají síly vzlétnouti k oněm tichým výšinám, kde se duše utišuje, uzdravuje a očisťuje.

Nedozírné možnosti krásnějšího a bohatšího duševního života otvírají se jednotlivci i celým rodinám, když začnou denně, systematicky, v určitý čas pěstit velké myšlenky, silné sugesce, vznešené meditace. Předejdou mnohým mrzutostem, vytvoří čisté, slunné, duchovní ovzduší kolem sebe, připraví podmínky krásnějšího a radostnějšího života osobního a rodinného.

Kdo poví, jaký ohromný význam má takové započetí nebo ukončení dne utišením mysle a

povznesením ducha nad prach ulice a denní vřavu!

Co jsme museli přeslechnout otravných slov, narážek a nadávek někdy za jediný den! Co smetí bylo mnohdy naházeno skrz okna uší a očí do duše! Jak bylo těžko i jen přehlédnout několik novin a nepřiotrávit se! A jako je kulturnímu člověku potřebou, aby se vykoupal nebo aspoň umyl, tak je naléhavou nutností, aby se člověk vykoupal ve vlnách a vibracích velkých, čistých, krásných myšlenek a citů.

Za celý život, oč více slyšeli jsme slov zhoubných než tvůrčích, více bázlivých než povzbudivých, více hany než chvály, více nářků než radostné odvahy, více zlobného mračení než laskavých úsměvů. Byli jsme obklopeni vibracemi záporu, hněvu, smutků, beznaděje. A každý vněm zanechal v našem nitru svojí stopu!

Můžeme dělat jenom jednu z dvou věcí: buď necháme takové vibrace na sebe dále působit, nebo se jim budeme bránit, budeme je paralysovat. A bylo by to mnoho, kdybychom věnovali denně jednu hodinu svému nitru, své duši? Kdybychom tak podněcovali, posilovali a množili v sobě všechny prvky kladné a současně zabraňovali udržování se a množení dojmů a myšlenek nežádoucích?

Snad není možno věnovat tomu denně celou hodinu, snad dosud považujeme jiné věci za potřebnější — ale jak málo museli bychom o své duši myslet, kdybychom nenašli ani 15 minut?!

Měj odvahu, bratře, sestro, po snídani nebo po večeři nebo v jinou vhodnou dobu říci: dovolte, abych něco pěkného přečetl. A postupně to bude jako modlitba, jako pobožnost. Bude to povznesení mysle, budou to svatá předse-

vzetí, bude to vystoupení nad vše nízké, všední, chvilkové, nad vše hříšné a chorobné k horám božím, k hodnotám nadosobním.

Jsem-li sám a oddávám se svojí denní meditaci, ať cokoli jiného při tom zanedbám nebo zapomenu, ať užívám slov nebo neužívám, ať jsem se k vyvrcholení těch duchovních zážitků připravil čtením nebo zpěvem nebo jinak, jen na jedno abych nezapomněl a dobře to bylo: utišit se sám v sobě a přiblížit se až tam, kde všechna přání utichnou a vše jiné se zapomíná a zůstává v tom okamžiku jediný pocit: pocit Veliké Přítomnosti Věčného.

(Úryvek z nedělní přednášky ve velkém sále Slovanského ostrova v Praze 11. října 1928.)

(Připravují se k tisku meditace užívané v SB. při veřejných shromážděních.)

*

Pěstujeme hluboké dýchání, poněvadž jsme si uvědomili, že jím okysličuje se naše krev, která pak je schopna tvořit zdravé a zdatné tělo. A tak se mi často zdá, že celá práce Svobodného bratrství je hlubokým dýcháním božím, neboť ono svým učením tvoří ve světě nového člověka — nové, zdravé a silné krvinky v těle lidské společnosti. Učí člověka znát sebe a znát tajemství tvůrčí síly v přírodě a tím pronikavě pracuje na vytvoření nového světa.

Oddejme se tomuto hlubokému dechu božímu, nechme se jím hojně sílit, aby schopnosti v nás skryté probudily se k zmnožení činnosti. Každý člověk, který poznal v sobě tu jiskru Boha je jako krvinka hlubokým dechem božím okysličená.

(*Z dopisu br. J. Štracha z Kladna.*)

Svobodná duše.

William Ellery Channing.

I.

Jedna vznešená myšlenka zakotvila pevně v mé mysli. Je to idea velikosti duše, její božskosti, její jednoty s Bohem.

Nemohu než litovati člověka, který nepoznává nic božského ve své přirozenosti.

Vidím známky Boha v nebesích i na zemi, avšak jak mnohem více jich zřím ve svobodném intelektu, ve velkodušnosti, v nepřemožitelné počestnosti, v lidumilnosti, jež odpouští každé zlo, a nikdy nezoufá nad lidskou cností.

Ctím a musím ctíti lidskou přirozenost; nic není s to rušiti mé víry v její bohorovné síly a tendence.

Žehnám jí pro její dobré náklonnosti, pro její silnou a něžnou lásku.

Vážím si jí pro její boje proti útisku, pro její výkony ve vědě a umění, pro příklady hrdinných a svatých cností.

II.

Velikost duše lze spatřovati hlavně v její svobodě vůle a mravní síle.

Člověk je svobodná bytost, stvořená, aby sama sebe formovala a o svém vlastním osudu rozhodovala.

Obklopen tisícerými ochrannými silami je člověk Bohem nadán silami potýkati se se vším a zdokonalovati se v boji.

Největším člověkem je ten, kdo odolává nejpalčivějším pokušením vnitřním i vnějším a volí vždy to pravé rozhodnutí.

III.

Toho ducha nazývám svobodným, jenž ovládá smysly, jenž prochází životem bez ptaní co bude jísti a píti, ale hladoví a žízní po spravedlnosti.

Toho ducha nazývám svobodným, jenž nenapodobuje minulosti ani nežije starými cnostmi, ale zapomíná co zašlo a těší se z toho, může-li se vyžívati vždy v nových a nových výkonech.

Toho ducha nazývám svobodným, jenž není vytvářen vnějšími okolnostmi, jenž není strhován přívalem náhod, nýbrž jedná z vnitřního popudu, z neproměnlivých zásad, které rozvážně zastává.

Toho ducha nazývám svobodným, jenž chrání sebe před uchvatitelstvím společnosti, nekrčí se před lidskými názory a cítí se být odpovědným vyššímu tribunálu než lidskému.

Toho ducha nazývám svobodným, jenž žárlivě střeží svá rozumová práva, nikoho z lidí nenazývá vládcem, nespokojuje se s nižádnou dědičnou vírou, přijímá novou pravdu jako posla z nebes a radě se s jinými, zpytuje tím více své vnitřní orakulum.

Toho ducha nazývám svobodným, jenž neklade mezí své lásce, ve všech lidských bytostech poznává obraz Boha a obětuje se co ochotný beránek věci lidstva.

Toho ducha nazývám svobodným, jenž v důvěře v Boha odvrhl všechen strach vyjma strachu ze špatných činů, jehož žádná hrozba ani nebezpečí nemůže zotročiti, a ovládá se i když vše ostatní bylo ztraceno.

Toho ducha nazývám svobodným, jenž jsa si vědom svého příbuzenství s Bohem prochází

hranicemi času a smrtí a nachází nevyčerpatelnou sílu v nesmrtelnosti.

IV.

Taková je duchovní svoboda, kterou Kristus přinesl.

Pozůstává ze sebevlády, z rozšířené myšlenky a náklonnosti, ze svobodného využití našich nejlepších sil.

Je chůvou intelektuální i morální životnosti.

Duše pozorována v tomto světle měla by nás naplňovati úctou.

Je nesmrtelným zárodkem, jenž chová v sobě všechno to, co nekonečné věky mají objeviti a rozvinouti.

Je to vpravdě obraz nekonečnosti boží.

-em-

Bilance života.

I.

Blíží se konec roku. Každý obchodník a podnikatel připravuje se na řádnou bilanci. Spočte kolik má zboží, kolik v hotových penězích, co komu dluží a kolik jemu je kdo dlužen. A když je s tím hotov znovu vše prohlíží, srovnává, a dělá proposice a plány na rok příští. Není-li to člověk jen suchých cifer, zbavený vší obrazotvornosti, pak povolí i trochu uzdu svým myšlenkám a vpluje se svými plány do říše vzdušných zámků. Své plány doplní poesií představivosti.

Leč i když nejsme obchodníky můžeme ke konci roku podniknouti něco, co by se dalo nazvati jakousi bilancí života. Spočteme co máme v sobě hotového, zpracovaného, ujasněného,

vykrystalovaného. Zvážíme všechno to, co tvoří náš charakter, co je dokonale naše, o čem jsme přesvědčeni, že je tak plně naše, že žádné neštěstí, ba ani smrt nás o to nemůže připravit. „Omnia mea mecum porto — všechno své nosím s sebou" — říkávali helénští filosofové. Nuže to, co je specielně naše, ryzí aktiva.

Pak vlastníme ještě něco, co je sice také naše, co ale není dosud zpracováno, co je v nás stále ještě ve stavu „suroviny", co čeká na svou proměnu v hodnoty ať už duchové či fysické. Naše nervová síla, náš mozek se svými 1500 miliony gangliemi, naše krev, celá oblast našeho duševna, to vše je z větší části ve stavu nezpracovaném a čeká na své zdokonalení a zhodnocení. Máme všichni tyto statky, máme je v hojné míře, ale otázka je zda to dostatečně zužitkováváme. Otázka mé osobnosti je, neleží-li to všechno u mne ladem jako neprodejné zboží v kramářově skladu. Zda nervová síla je stejně pečlivě ošetřována jako zásoba drahých vín ve vinařově sklepu; zda mozkové buňky nejsou pokryty mnohaletým prachem bludů a pověr, zda železo naší krve není zžíráno rzí pakostnic, různých cizopasníků a bolestí a jestli pak to, co zveme oblastí duševna není v nás protkáno hustými sítěmi pavučin všelikých obav, zármutků, falešných domněnek a záporných myšlenek. — Ano, toto vše je také naše, ale při bilanci padá neméně na váhu otázka: jaké to je?

Neprodejné zboží ztrácí každoročně na své ceně. Obchodník to ví a proto při každé další bilanci oceňuje to zboží méně, odpočítávaje vždy větší procento t. zv. amortisace. A co my? Má-

me také odpočítávat? Žel, že mnozí lidé tak činí. Jakým však právem?

Zpravidla padesátiletí, ale mnohdy již i třicetiletí začínají s odpočítáváním.

Stěžují si na potkání: „Už mi paměť tak neslouží jako dříve. A plíce také ne. V uších to zaléhá, v zádech loupá, zrak také pomalu vypovídá, ledvinky zlobí, žaludek netráví a také srdce není jak se patří. Znal jsem naproti tomu mladíka (říkali mu stařík) čtyřiaosmdesátiletého, který když jednou viděl obraz lidských vnitřností nechtěl ani věřit, že všechen ten krám v sobě má. Měl prostou teorii: Musím tělu dávat stravu jako kamnům palivo. Co shoří — vydá teplo a tím teplem žiji; zůstane popel a ten se odstraní. Nechci tím snad vychvalovat prostoduchost, ale chci tím říci, že vědění zavazuje. Vědět, že mám ledviny neznamená ještě očekávat, brzy-li mne začnou zlobit.

Ó, nikoli; náš surový materiál v nás nelze srovnávat s neprodejným zbožím kramářova skladu. Vždyť to všechno v nás je život. Krev není kalužinová voda a nervová energie není krausaminc. Živoucí materiál naší lidské jsoucnosti nelze srovnávat s ničím jiným než zase jen s nepřestajným životem a ten si vyžaduje zcela jiné péče než nahromaděná a nezpracovaná aktiva podnikatelova.

Prohlédněme při své celoroční bilanci dobře ten svůj sklad. Jest nám zapsati nejen kolik toho máme, ale hlavně jaké to je. A pak se pusťme do dělání plánů a proposic do budoucna. Uvažme co podniknouti, abychom aspoň část toho, co v nás dosud nezužitkováno, k svému vývoji a zdokonalení opět dobře použili. Nepo-

čitejme s tím, co bychom mohli dělat kdybychom měli ty a ty prostředky a ty a ty příležitosti, ale vycházejme při svých plánech od toho, co máme, co za daných okolností s daným materiálem můžeme dělat. Z toho vycházejíce nemusíme se ani obávat stavět vzdušné zámky, neboť takto budou reálnější a snadněji uskutečnitelné než by třeba bylo postavení pouhé kůlny na terénu neprosto nevyhovujícím.

(*Dokončení příště.*)

Mystika a sektářství.

Je s politováním, že mezi českými spiritisty je tolik sektaření. Myslíme ovšem spiritism v jeho nejširším smyslu. Je mezi českými spiritisty mnoho mravního úsilí, mnoho touhy po pravdě, mnoho upřímné snahy po vymanění se z příliš úzkých a časových zájmů pozemských. A mohli by utvořit úctyhodnou organisaci, kdyby se tolik netříštili. Některým je ovšem jméno spiritisty příliš všední nebo už ne dost lákavé, tak si vypůjčují jména od jiných úctyhodných hnutí. Jedni na příklad říkají svému spiritismu „mystika". A chlubí se vysokým poznáním a docela i hlubokým zasvěcením atd. Ve skutečnosti tvoří jenom jednu ze spiritistických sekt, jakých je v Americe několik set. Český spiritism měl však vždy tu jednu krásnou vlastnost, že ve svých časopisech nikoho nepomlouval a nehanobil. To bylo ponecháno orgánu pražských mystiků. Vrhl se v posledním čísle na methodisty, kteří jsou nám jistě dost vzdáleni, a mohli bychom o tom mlčet. Známe však methodisty velmi dobře a můžeme dosvědčit, že to, co o nich přinesl orgán „mystiky" je

vyložená nepravda a že v článku tom je takových nepravd víc. Takového zneužití svého krásného jména si přece ti staří mystikové nezasloužili. Možná, že redaktor si toho pomluvačného článku dost nepovšiml a že spojování mystiky s pomluvačstvím není ani v jeho intencích. *M—H—T*

Vítězství suchých.

Jak známo, vyhráli to při presidentských volbách v Americe přátelé prohibice. Dobrý znatel amerických poměrů o tom píše:

Banky dnes hlásí, že prohibice má blahodárný vliv na úspory rodin. Továrny hlásí, že zmizením modrého pondělku vymizely i ztráty na majetku i na mzdách. Úrazovny poukazují na ohromný pokles poranění v pondělí. Pojišťovny ukazují křivkami, že hranice úmrtnosti přibližuje se nyní k 70 až 80 rokům. Policie si libuje, že její raporty opilství jsou mnohem řidší. Prodejci domků si libují, že přebytek úspor má za následek zakupování vlastních domků a tím zároveň stoupá nákup nábytku, pian, radia a pod. Stejně si pochvalují učitelé — zhoubný příklad opilosti se zmenšil; pochvalují si autotovárny — těch 7 dolarů, které dělník týdně ušetří, upotřebí se dnes hojně na auta. Jsou lidé, kteří lecos blábolí proti americké prohibici, ale zatím co zdejší žena dlouho do noci čeká na muže až se dovrávorá domů, sedí americký dělník za volantem a jede s rodinou na výlet.

Chceme-li se změnit, musíme se především ukáznit.

Více než rozmanitost důkazů udivuje mne mnohostrannost pravdy. (Stanley Baldwin.)

Ze Svobodného bratrství.

Posledních čtrnáct dnů žili jsme ve znamení naší výstavky, jež měla veliký úspěch. Místnosti ústředí změnily se k nepoznání. Všechny byly krásně vydekorovány a co hlavního — všechny přeplněny vystavenými věcmi. Ani ti, kdo jsou ve velmi úzkém styku s SB. nevěřili, že bychom toho mohli tolik vystavit. A zatím to byla jen malá část. Vždyť jsme tam neměli téměř žádných statistik a jednostlivé obory byly zastoupeny vždy pouze několika ukázkami. Největší pozornosti těšilo se oddělení Nedělní školy a výchovy mládeže. Br. Rubeš nestačil vysvětlovat význam rozměrných ilustrací, jichž jsme dříve při lekcích v Nedělní škole používali. Úkoly a kresby žáků byly rovněž s velkým zájmem prohlíženy. V prvé místnosti, v níž byly předměty týkající se organisace, byl umístěn nejznamenitější předmět celé výstavy: veliká, přes celou zeď se rozprostírající nástěnná mapa, na níž náš umělec br. Jirka Sádlo, vyznačil přehled působnosti SB. v naší republice. Je to vskutku pozoruhodné dílo. Pak následovaly ukázky naší tvorby pro novou duchovní píseň, náš celotýdenní program, výběr ze světové unitářské literatury, jenž svou bohatostí nemálo všechny překvapil, pak kartograficky znázorněné unitářské obce v celém světě, dále stručný přehled činnosti na Kladně a v Nymburce, náš dvoudílný archiv, kniha pamětních podpisů, všechny ročníky Cest a cílů a konečně také vzorný jídelní lístek naší jídelny. Nejvíce byl však oblehán stůl, na němž byly ukázky z bývalé činnosti br. Čapka: jeho již dávno rozebrané knihy a ročníky časopisů, které z větší části sám vydával anebo redigoval, výstřižky z novin glosující jeho zahraniční činnost, dále jeho práce cizojazyčné a také několik obrázků z mladších let, na nichž se návštěvníci prakticky přesvědčovali, kterak duševní růst působí na tvářnost člověka. Nejprostornější místnost našeho ústředí — zasedací síň — byla pak vyhražena pracím našich členů. Byly tu obrazy, vazby knih, pokusy básnické a spisovatelské a ukázky různých ručních prací a uměleckých výrobků pro

výzdobu domácnosti. Z nich exposice našich kladenských bratří a sester byla nejpozoruhodnější. Naše nakladatelství a knihkupectví vystavilo kromě cenných a vkusně vázaných knih také rukopis knihy „Manželství" a celý postup při tisknutí této knihy, čemuž byl věnován také veliký zájem. Rovněž ukázky umělecké fotografie našich členů byly velmi pěkné.

Návštěva byla četně navštívena a ač, co tuto zprávu píšeme, ještě trvá, můžeme říci, že s jejím úspěchem jsme velice spokojeni.

Zájem o SB. na Moravě Také listopadový zájezd br. Čapka a jeho choti potvrdil jednak veliký zájem Moravy o SB., jednak se ukázalo, jak mnoho takových úspěšných zájezdů bylo by možno vykonat na jiná místa, kdyby bylo dost času a dělníků a ovšem i peněz. Vybrali jsme jen tři města z tak mnohých, kde jsou stoupenci Svobodného bratrství a jen třikráte v dosti dlouhých obdobích byly tam vykonány přednášky s velmi malou agitací — a hle, jaká účast, jaká snaha, vytvořit tam významná a živá střediska SB.

Přednáškové sály v Brně, Olomouci a Ostravě nejen bylo možno zaplatit ze sbírek před přednáškami vykonaných, ale ještě bylo možno z větší části uhradit cestovné, a to tím spíš, že na všech třech místech pohostinství našich přátel značně zmenšilo výdaje. Církve, které mají státní subvence nebo dostávají na takovou práci podporu z ciziny, nemají ovšem těchto starostí, ale my, kteří budujeme vše na zájmu a obětavosti našich přátel, velmi si ceníme těchto „maličkostí". Horlivost našich moravských bratří a sester je obdivuhodná a je nám jasno, že až budeme s to postaviti nového samostatného dělníka do pole, bude tím polem naše milá Moravěnka.

Žákům hudební školy prof. Pešata v Mor. Ostravě přísluší zvláštní dík a uznání, že svým procítěným a krásným přednesem Dvořákových skladeb před a po přednášce dr. Čapka ve velkém sále Domu umění přispěli k úspěchu našeho shromáždění, což bylo i na místě s potleskem kvitováno.

Co jste dobrého začali, dokončete!

Jsou lidé, kteří rozryjí trochu zemi, odhodí lopatu se slovy: To je nádeničina a nechají všeho; to jsou nádeníci.

Druzí kopají, kopají, dostanou se až ku skále a tu si řeknou: Dál nemůžeme, tu je skála; to jsou slaboši.

Ale třetí, — silný, když se dostane na skálu, přinese si dláto, kladivo a dynamit! A tomu patří poklad. *W. Rathenau.*

Povýšeni nad fňukání.

Kdo? Inu ti, co vydávají Cesty a cíle. A proč? Protože zastupují Svobodné bratrství. Nyní je doba nářků nad zapomětlivými, neochotnými, ba i zlomyslnými odběrateli časopisů. My nenaříkáme a nežebráme i když na vydávání časopisu nebo jiné literatury nedostáváme odnikud jediného haléře podpory. Jsme v tom plně a cele odkázáni jen a jen na sebe. Posledně jsme učinili výzvu k členům a přívržencům SB., aby zaplatili členské příspěvky, jestli chtějí dostat novou legitimaci. Neurčujeme, kolik kdo má dát, vše je dobrovolné. Kdo nedá nic, je to jeho škoda. Naše výzva postačila a jsme s výsledkem plně spokojeni. Teď činíme novou výzvu. Kdo jsi neposlal dosud předplatné na Cesty a cíle, (VI. roč.) učiň tak neprodleně. U členů se předpokládá jako samozřejmé, že si Cesty a cíle předplatí. Kdo nepředplatí a také nenapíše, že nemůže předplatit, není dobrý člen. Kdo neví kolik je dlužen, ať dopíše do administrace, nebo je-li v Praze, ať se zeptá telefonem. Správným předplácením přispíváte k šíření idejí SB. a zanecháváte stopu dobra, pravdy a bratrské služby.

TÝDENNÍ KALENDÁŘ S.B.

2. prosince (*Neděle*) **9·15.** SHROMÁŽDĚNÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE NŠ. ve velkém sále Slovan. ostrova. Řídí br. Čapek.
10·30. HLAVNÍ VEŘEJNÉ SHROMÁŽDĚNÍ SB. ve velkém sále Slovanského ostrova. Čtení z velkých autorů. Hudbu řídí br. Pravoslav Sádlo. Smyčcové kvarteto.
PŘEDNÁŠKA. Přednáší dr. Čapek: Mysticism.
15·45. SHROMÁŽDĚNÍ SB. v Mikulášském kostele na Staroměstském nám. Společné zpěvy. U varhan p. Esop. — Téma kázání dr. Čapka: Koráb a potopa.

3. prosince (*Pondělí*) **19·00.** LIDOZNALECKÝ KURS dr. N. F. Čapka v české technice, č. 16. na Karlově nám.
19·30. CVIČENÍ ZPĚVU, Karlova 8. Řídí p. Esop.

4. prosince (*Úterý*) **19·30.** VEŘEJNÉ SHROMÁŽDĚNÍ v paláci Radio na Vinohradech, Fochova tř., velký sál. Společné zpěvy. Zodpovědění dotazů.
PŘEDNÁŠKA dr. N. F. Čapka: Mysticism.

6. prosince (*Čtvrtek*) Odpol. porady br. Čapka.
19·30. SCHŮZE UČITELŮ NŠSB., Karlova 8. Vede br. Čapek.

7. prosince (*Pátek*) SCHŮZE KLUBU MLADÝCH SB. Vede br. Žižka. — Angličina. — Řečnický kurs — Přednáška.

9. prosince (*Neděle*) **9·15.** NEDĚLNÍ ŠKOLA SB. ve velkém sále Slovanského ostrova. Řídí br. Šaroch
10·30. HLAVNÍ VEŘEJNÉ SHROMÁŽDĚNÍ SB. ve velkém sále Slovanského ostrova.
Téma přednášky br. Čapka: Hypnotism.
15·45. SHROMÁŽDĚNÍ SB. v Mikulášském kostele na Staroměstském nám. Téma kázání dr. N. F. Čapka: Mojžíš a nová rasa.

Klub mladých ve Svobodném bratrství pořádá, jak jsme již minule oznámili, ve středu, 12. prosince v divadle Akropolis na Žižkově, Libušina ulice divadelní hru „Na horské faře" od J. Haise-Týneckého. Je to velmi zajímavá hra, která svým pojetím odpovídá duchu našeho hnutí a proto jí také pořádáme. Doufáme, že se tam — pokud to ovšem místo dovoluje — všichni sejdeme. Lístky jsou k dostání v obvyklém předprodeji a v Unitarii, jakož i v sekretariátě.

„Unitaria", tiskárna Svobodného bratrství, Praha.